

Làrea municipal de Parcs i Jardins ha formulat una protesta, amb demanda inclosa, contra l'empresa constructora responsable de la pèrdua de 30 arbres al passeig de Valldaura.

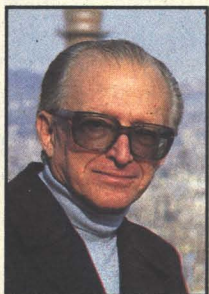
El que em sembla més revelador és que per primera vegada (que jo sàpiga) Parcs i Jardins fa públic el preu establert per als plàtans de Barcelona: 200.000 pessetes cada exemplar. Segons el departament municipal, l'empresa constructora COMSA haurà de pagar 6.000.000 de pessetes com a indemnització pels 30 arbres arrencats. COMSA al·lega que va replantar 20 plàtans en substitució dels desapareguts, però que s'han mort, pobrets, han fallat ells... Els veïns del

passeig de Valldaura, a més de considerar que amb diners no es repararà la desgràcia, creuen que una descoordinació consistorial també és responsable de la pèrdua dels arbres.

I sí, la veritat és que ho sembla. Perquè no és únicament el cas del passeig de Valldaura, sinó que neguiteja la situació de l'arbrat de Barcelona. Hem pogut constatar l'agressió que ha sofert per part de companyies públiques i privades i d'organismes encarregats, precisament, de la seva conservació. En aquest constant esventrar i tornar a cloure voreres, que és una de les vergonyes de la nostra ciutat, els arbres han patit per omissió o per un menyspreu gens

dissimulat. O per altres motius, un dels quals em sembla molt important: seria bo que tècnics no compromesos, absolutament imparcials, fessin un informe sobre les podes efectuades recentment, sobretot la de l'any 1987. Quan vaig veure com tallaven, amb serres mecàniques, grans branques que en separar-les deixaven els arbres amb aspecte més de mutilats que no pas de podats, vaig expressar en un article d'aleshores la meua por que algú pecava per excés. Per desgràcia, sembla que els fets han confirmat la meua temença. Els plàtans de davant de la casa on visc, situats a una i altra banda de la calçada, que la primavera del 87 encara van llevar un fullatge frondós —abans de la poda—, tenen actualment una aparença de moribunds desnonats. Les poques fulles que van treure, groguenques al cap de pocs dies, els van començar a caure a finals de juliol. El conjunt és de desolació imparable, progressiva. A més, constato que s'ha perdut el costum (abans semblava una obligació municipal) de regar els arbres, que cada vegada es veuen més acorralats per l'asfalt i el ciment. En aquest punt, també voldria demanar a qui pogués ordenar-la una inspecció sobre l'estat de molts escorrells, el clot quadrat on s'encaixa l'arbre. Observo que n'hi ha una colla que han estat reduïts fins a gairebé escanyar la soca.

Bé: ara sabem el valor que s'estima per a cada plàtan, 200.000 pessetes. Se'ns informa que a Barcelona n'hi ha més de 50.000 de censats i que l'any 1987 en van desaparèixer 4.271. Aquest preu que diuen ¿correspon a l'arbre viu, moribund o mort del tot? Caldria saber-ho, perquè la fusta conserva un cert valor en totes aquestes etapes. Ara que es parla d'indemnitzacions, d'uns preus fixats en pessetes, seria convenient evitar qualsevol mena de suspicàcies.

Clamar en un futur desert?